

ZDENĚK ŽEMLIČKA

VLČICE A STARÉ PLEMENO

SWAZEK 1

POKRAČOVÁNÍ POPULÁRNÍ HISTORICKÉ FANTASY

ZDENĚK ŽEMLIČKA

VLČICE A STARÉ PLEMENO

ZDENĚK ŽEMLIČKA

VLČICE A STARÉ PLEMENO

SWAZEK 1

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Zdeněk Žemlička, 2014
Cover © Jan Štěpánek & Lukáš Tuma, 2014
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2014

ISBN 978-80-7425-218-1

Když se lidé počali na zemi množit a rodily se jim dcery, viděli synové božští, jak půvabné jsou dcery lidské, a brali si za ženy všechny, jichž se jim zachtělo. Za oněch dnů, kdy synové božští vcházeli k dcerám lidským a ty jim rodily, vznikaly na zemi zrudý, ba ještě i potom. To jsou ti bohatýři dávnověku, mužové pověstní.

(Bible, kniha Genesis)

Mojžíš řekl: „Toto praví Hospodin: O půlnoci projdu Egyptem. Všichni Prvorození v egyptské zemi zemřou... Po celé egyptské zemi se bude rozléhat veliký křik, jakého nebylo a už nebude. Ale na žádného Izraelce ani pes nezavrčí. Vyhlaste celé izraelské pospolitosti: Desátého dne tohoto měsíce si každý vezmete beránka podle svých rodů, beránka na rodinu... Navečer bude celé shromáždění izraelské pospolitosti beránky zabíjet. Pak vezmou trochu krve a potrou jí obě veřeje i nadpraží domů, v nichž budou jíst... Tu noc projdu egyptskou zemí a všechno Prvorozené v egyptské zemi pobiji... Všechna egyptská božstva postihnu svými soudy... Na domech, v nichž budete, budete mít na znamení krev. Když tu krev uvidím, pominu vás.“

Mojžíš svolal všechny izraelské starší a řekl jim: „Jděte si vzít z bravu podle vašich čeledí a zabijte velikonočního beránka. Potom vezměte svazek yzopu, namočte jej v misce s krví a potřete nadpraží a obě veřeje. Ať nikdo z vás až do rána nevychází ze dveří svého domu. Až Hospodin bude procházet zemí, aby udeřil na Egypt, uvidí krev na nadpraží a na obou veřejích. Hospodin ty dveře pomine a nedopustí, aby do vašeho domu vešel Zhoubce a udeřil na vás.“

(Bible, kniha Exodus)

První prolog

Vytí vichřice neustávalo, ač už bylo poledne. Začalo v noci a spolu s prudkým ochlazením se na zem snesly přívaly sněhu. Padal tak hustě, že nebylo vidět ani na pět kroků. Dveře domu se otevřely a dovnitř vtrhl studený vítr jako nezvaný host. Belloves vešel a otřepal se jako pes. Teprve pak jej napadlo zavřít. Brenna k němu vzhledla a její nešťastný pohled mluvil za vše.

„Bojím se, že nepřijde,“ řekla tiše. „Dnes určitě ne.“

Její muž přikývl.

„Ani já bych nedokázal v tomhle nečase ujít takovou vzdálenost,“ zamumlal. „Neboj. Příští rok na to budeme myslet dřív.“

„Příští rok!“ vykřikla podrážděně. „Vzpomínáš? Zvali jsme ji už před dvěma lety! A zabránila tomu nemoc jejího muže. A před rokem? Zapomněla na to, odešla někam léčit, než jsme se jí mohli připomenout, a slunovrat strávila v Kančích horách. Nikdy to nevychází. A je to rok od roku jenom horší. Jako kdyby něco bránilo, aby k nám v tu pravou chvíli přišla.“

„Já vím,“ odpověděl sklesle.

Oba pohlédli na postel, kde ležela sedmiletá dívka.

„Jak je ti, Kroano?“ otázala se Brenna.

„Bojím se,“ řekla tiše dcera a stihla matku zvláště hněvivým pohledem.

Náhle se ozvalo prudké bušení na dveře. Belloves k nim v mžiku skočil a otevřel. Do místnosti vpadla postava zahalená v kožešinách a zhroutila se na podlahu. Oba vlkodlaci k ní přiskočili a zvedli ji. Pak osobu posadili na stoličku u krbu. Kápě se jí sesula a odkryla hlavu ženy s dlouhými vlasy spletenými do desítek copánků, vrkočů a uzlíků. Měla je navíc protkané kousky kůže, kostmi, dřívky, nitěmi a drobnými předměty z různých kovů. Tvář měla na více místech tetovanou.

„Karo!“ vykřikla Brenna. „Tak jsi přece přišla!“

„Dej mi napít,“ zasípěla žena. „Horkou medovinu máš?“

„Jistě,“ přikývla vlkodlačice a spěšně ji obsluhovala.

„Tak,“ řekla Kara, když se zahřála. „Mluvily jsme o tom, takže už mi nic vyprávět nemusíš. Vím, ty jsi starší, ale o některých věcech toho vím více než kdokoli jiný. Jenom si to zopakujeme, už je to přece jen dlouho. Ty strašné sny se jí zdají každý rok o slunovratu, že? Vždy, když je noc nejdelší. Poprvé ve třech letech?“

„Myslím, že ne,“ zavrtěla Brenna hlavou. „Ve třech letech mi to řekla. Ale jsem přesvědčená, že se jí zdály už dříve. Vždycky na zimní slunovrat se probouzela v noci nebo spíš k ránu a křičela hrůzou. Už od narození, rozumíš? A je to čím dál horší.“

„Já vím. Proto jsem také přišla, i když...“

Brenna se před ní znenadání vrhla na kolena a s pláčem jí líbala ruce.

„No tak se vzpamatuj,“ napomenula ji Kara. „Nehodí se, aby královna...“

„Já už nejsem královna. Jsem jenom nešťastná matka. Pomůžeš jí?“

„Uvidíme. O čem jsou ty sny, Brenno?“

„U všech bohů, to já nevím! Nechce mi to říct. A vůbec nikomu! Dokonce,“ ztišila vlkodlačice hlas, „když se na to ptám, tváří se hrozně. Nepřátelsky. Jako kdyby mě nenáviděla. Víím, zní to divně, ale vždy o zimním slunovratu nás dcera nenávidí. Ale ty jsi vědma, tak...“

„Dobře,“ zamračila se Kara. „Jděte oba vedle a neposlouchejte. Promluvíím s ní sama.“

Když rodiče zmizeli za dveřmi, posadila se věštce k dívce na lůžko.

„Tak povídej, děvče, co se ti zdá?“

Kroanin pohled byl plný vzdoru, avšak čím déle na ni Kara hleděla, tím více ten vzdor tál jako sníh na slunci. Brada se jí roztrásla a do očí vyhrkly slzy.

„Pokaždé jsem ve tmě,“ zašeptala.

„V noci?“

„Ne. To není noc. Když říkám tma, tak tma. Je jako živá. A potom vidím... nějaké znaky. Ohnivé znaky. A slyším bubny. No... a pak začnu rvát. A probudím se.“

„A z čeho máš strach? Z té tmy? Nebo z těch bubnů?“

„To taky. Ale nejvíc se bojím toho nápisu.“

„A co znamená?“

„Já nevím. Ale pamatuju si ho. Každý z těch znaků bych uměla někam napsat. Ale víím, že to nesmím. Povíš jim to? Nechci, abys jim to říkala.“

Vědma vstala a zavolala Bellovese a Brennu zpět.

„Dítě, teď jdi vedle ty. A neboj, obsah toho snu zůstane mezi námi.“

Kroana neochotně odešla. Vědma chvíli mlčela a pohled měla nepřítomný, jakoby naslouchala nějakým tajemným hlasům. Zvenku sem však doléhalo jen skučení

vichřice, jež přecházelo do zvláště teskných tónů. Brenna už začala být netrpělivá.

„Mluvila jsem s ní, ale taky jsem se dívala,“ řekla konečně Kara. „A to, co jsem spatřila nad její hlavou, mě znepokojuje. Takhle jasné a viditelné znamení zla se moc často nevidí. Je to jako nějaký černý vír nebo bouře.“

„Pomůžeš jí?“ ptala se vlkodlačice.

„Jestli chcete, tak pomohu. Ale nemusí to být dobré.“

„Jak to?“ zavrčela vztekle Brenna. „Co může být lepšího...“

„Upokoj se,“ zarazila ji Kara. „Myslím to dobře, ale říct vám to musím. Je to kletba. Strašná kletba, nesmírně stará. Možná stovky let. Já ale nemohu vědět, co je to za prokletí. Vynořilo se odněkud z dávnověku. Nechápu, proč postihlo Kroanu, kdežto vám se vyhybá. Takže... mohu zažehnat ty sny. Avšak ty jsou jen projevem té kletby. Bez znalosti příčiny ji dokážu jen potlačit, ne zničit. Stejně tak bude zastřené to, co vidím nad její hlavou. Nespatří to ani jiná vědma. V tom je potíž. Někdy v budoucnu se to může vrátit, i když nejspíš v jiné podobě. Skrze toto prokletí na ni mohou dopadnout jiné kletby, které to staré zlo opět probudí k životu. Ty sny vůbec nemusí být tím nejhorším, co ji potká. Dokonce mohou být v jistém smyslu dobré. Jako varování nebo vědomí o *něčem*. Když ji z těch snů uzdravím, zbavím ji zároveň jakýchkoliv vzpomínek. A nevědomost je někdy horší než utrpení spjaté se znalostí. Proto se ptám, Brenno a Bellovesi: mám ji uzdravit?“

Na vlkodlakovi bylo patrné, že váhá, leč jeho žena jej stihla pohledem tak zuřivým, že přikývl, i když jen mlčky.

„Uzdrav ji,“ řekla Brenna. „Doufám, že aspoň dětství bude mít šťastné.“

Složení odvaru z bylin a kdovíčeho ještě, který Kara uvařila, se nikdo nedozvěděl. A ač měl odpornou chuť, Kroana ho vypila téměř naráz. Vzápětí usnula a spala klidně až do rána. Vědma za svítání odešla a nijak ji nemohli zadržet, ačkoliv venku stále dul ostrý vítr a zuřila metelice. O několik dní později se Brenna dozvěděla, že Karu našli mrtvou u cesty.

Druhý prolog

Malá bójská vesnice pod horami se tu noc, kdy byl nov, stala svědkem podivných událostí, z nichž i nejstatečnějším mužům běhal mráz po zádech. Již večer zahalila osadu i celé okolí hustá mlha, takže nebylo vidět západ slunce. Velmi rychle se zešeřilo, jako by nebe zahalil ohromný, temný stín. V té šedé tmě se lidem zdálo, že stromy na kraji lesa se pohybují a naklánějí se k sobě, jako když si něco sdělují. Několik vesničanů dokonce tvrdilo, že zaslechli chraptivý šepot a skřípavé hlasy.

Vše zešedlo. Tráva se divně vlnila, ač bylo bezvětří, a kdo do ní vkročil, utekl zpět a říkal, že tráva mu olizovala nohy. Leč úplná noc nenastala, spíše se zdálo, že trvá soumrak, jako by se čas zastavil. Kněz třaslavým hlasem vzýval staré bohy a volal je na pomoc, ale staří bohové mlčeli. Dva hosté od Markomanů úpěli ke svým bohům, avšak ani ti neposlouchali.

Zato se zjevily zvláštní, rozplizlé stíny, jež se plížily okolo, a do vsi zalehl divoký smích a slova pronášená ve staré, neznámé řeči, a přece tak hrůzná, že si je nikdo nechtěl pamatovat. Psi zoufale vyli, koně vyděšeně řehotali, vzpínajíce se v ohradách. Muži sahalí po zbraních, leč všichni tušili, že by jim proti tomu, co se skrývá v mlze, nebyly nic platné.

Jejich dojem byl správný. Pelyňka se přímo pásla na strachu lidí a její tři družky také. Vlastně se tu jen zastavily k delšímu odpočinku a možnost zasít hrůzu do jedné vesnice pro ně byla pouhou kratochvílí. Lidé se děsili zbytečně. Jezinky neměly vůbec v úmyslu komukoliv z nich ublížit. Všechny se válely v trávě a hihňaly se svým povedeným kouzlům. Neboť to, co měly v úmyslu, bylo daleko důležitější a závažnější než vylekat pár desítek vesničanů. A Pelyňka to moc dobře věděla.

„Tak dost!“ okřikla znenadání ostatní víly. „Možná, že zbytečně budíme pozornost. Už toho nechte, stačí ta mlha.“

Její družky poslechly, i když nerady.

„Teď to teprve začalo být zábavné,“ zamrmala Muchomůrka, vůdkyně ji však stihla natolik přísným pohledem, že již nic nedodala.

„Má pravdu,“ přitakala Kopřiva, která vždy stála na straně Pelyňky. Blínka jako pokaždé mlčela. To neznamenal, že by si ubozí obyvatelé osady oddechli, vždyť podivná mlha tu byla dál a z ní zněl tichounký šepot. Nikdo nedokázal usnout a lidé jen němě zírali.

Blínka vytáhla dlouhý nůž se zakřivenou čepelí a palcem lehce přejížděla jeho ostří.

„Myslela jsem,“ prohodila zdánlivě nezúčastněně, „že bych si to mohla vyzkoušet na jednom z nich.“

Pohodila hlavou k vesnici.

„Ať tě to ani nenapadne,“ sykla ostře Pelyňka. „Nesmíme příliš dělat rozruch. Jistě, smrt nějakého Bóje z podhůří by nikoho okolo krále nezajímala. Nikoho... kromě ní a té druhé vlkodlačice. Slyšela jsi přece, že ta druhá je vědma. Mohly by mít podezření. To, co jsme zatím

udělaly, může být přičteno komukoliv, třeba i pitomým hejkalům. Cokoli dalšího by mohlo ukázat na nás, rozumíš? Takže, pokud některá z vás zabije předčasně jediného člověka, spoutám ji ostružiním a nechám ji na tom místě, dokud se nebudeme vracet. A pak si to s ní vyřídí Svída. Příkazy královny jsou jasné a za jejich provedení ručím já. Proto si teď pořádně odpočineme a pak půjdeme dál. Ostatně není kam spěchat. Raději vše důkladně promyslet a odvést pořádnou práci než ve zbrklosti něco pokazit. Co chceš, Muchomůrko?“

„Jak dlouho? Kolik máme času?“

„Do konce podzimu. Takže vážně dost.“

„To se tady máme zdržet čtvrt roku?“

„To netvrdím. Když to zvládneme za měsíc, taky dobře. Ale důležitý je cíl, ne cesta, kterou k němu dojdeme. Když ta cesta bude přímá, tím lépe, jenže se může stát, že bude lepší jít oklikou. Proto říkám: žádné unáhlené kroky. A o všem rozhoduji já. Nemrač se, Muchomůrko, Svída tě vybrala proto, že to umíš nejlépe s nožem, ne proto, že bys byla nějak obzvlášť chytrá. Kdyby se mi něco stalo, stejně velí Kopřiva a ne ty.“

„Ale těšit se na to snad můžu, ne?“ zasmála se Blínka.

„Na co těšit?“ zavrčela Pelyňka.

„Na to, jak té čarodějnici urážnu hlavu.“

„Ano, máš ji na starosti, ale uděláš to, až ti řeknu. Sice máme jen základní plán, ten je však promyšlen dobře. Nejprve přijdou na řadu kouzla Kopřivy. Až poté vykonáš svůj úkol ty. Pamatuj, že Kroana je první a možná i hlavní cíl. Ostatně, ona tu vědmu chrání. Pamatujete si to zaklínadlo? Nesmíte ho zapomenout, ale ani použít zbytečně. Je příliš mocné, než aby se promrhalo na situace, které je

možno řešit jinak. Použijete ho jen v případě, kdybyste skutečně umíraly, rozumíte? Takhle to bude a...“

„Ticho!“ sykla znenadání Muchomůrka. „Tam... něco jsem viděla. Jako by se tu někdo potuloval.“

„To bude nejspíš jen nějaký člověk z vesnice,“ mávla rukou Pelyňka. „Nemůže nás vidět ani slyšet. A i kdyby něco zaslechl, nebude rozumět. Myslím, že jsme si oddechly. Pokračujeme v cestě.“

Čtyři jezinky zmizely v nedalekém lese a přízračná mlha se pozvolna rozplynula. K úžasu vesničanů nebyl večer, nebyla noc, ba ani ráno, nýbrž poledne. Slunce stálo v zenitu a byl neobvykle teplý den. Právě proto děs nezmizel a nikdo se ještě několik dní neodvážil opustit vesnici.

Jeden tvor se však pohyboval v nedalekém křoví, pomalu a potichu, podoben stínu. Nechtělo se mu kamkoliv jít za slunečného dne, a tak ještě chvíli váhal, poté však vykročil směrem ke vsi. A nebyl to člověk.

1. Kikimory nikdy nelžou

Vapeři se usadili na severozápadní straně Brd – na vršku, z něhož byl výhled do krajiny na západ a sever, tedy právě směrem, odkud mohlo být Marobudovo království ohroženo. Hranice byla sice daleko, přesto bylo toto místo důležité jako strážní výspa. Krom toho zde Brdská vrchovina byla dosti úzká a kus cesty na východ, pro kikimory jen malá vzdálenost, se tyčil skalnatý vrch, z něhož se dala přehlédnout nížina na východě až k Divoké řece. V noci zrakům vaperů nemůže utéci nic, co se děje okolo.

Kroana za soumraku vstoupila za Khanem do osady, v níž žilo společenství kikimor. A nevycházela z úžasu. Na první pohled to tu vypadalo podobně jako na hradišti, jen s tím rozdílem, že zde bylo poněkud tišeji. Viděla vapery posedávající na zápraží, oblečené většinou do velmi hezkých oděvů. Zvláště šaty žen byly přímo překrásné a ozdobené šperky, ačkoliv spatřila i dvě z nich, jež se bez zábran producírovaly nahé. Obě znala: Dalila a Jezabel. Pochopitelně. Až na výjimky se však vapeři přizpůsobili lidským mravům, vždyť i Khan chodil na schůzky s ní již dávno v přímo honosném ohozu.

Totéž se týkalo i domů. Všechny byly opravené a obílené, cesty dlážděné plochými kameny a lemované ozdobnými keři. Vyrostly zde i nové domy, některé

dokonce kamenné. Z dálky vlkodlačice slyšela bučení krav a chrochtání prasat. Ke svému údivu dokonce potkala lidi. Minula ji dívka nesoucí vahadlo se dvěma vědry vody. Pak honák krav ve strakatém kožichu. Spatřila mladíka, jenž seděl na stoličce pod košatým dubem a popíjel medovinu. Proběhly kolem ní tři rozjívěné děti. Lidské děti. Kroana zůstala stát, ohlížejíc se zvědavě za povykujícím dorostem. Z jednoho domu jim vyšla vstříc vaperka s podivně rozčepýřenými vlasy, všichni se posadili na zápraží a začali hrát nějakou dětskou hru. Kroana si po chvíli vzpomněla i na jméno té kikimory: Sila. Khan to nevydržel a začal se smát.

„Co se ti nezdá? Myslela sis, že tu uvidíš vapery, jak vysávají krev z lidských ubožáků? Na co myslíš, že máme krávy a vepře? Na mléko a maso? Občas z nich upijíme, zvláště když nic jiného není. Skoro vždycky to přežijí, protože jsou to velká zvířata. Chovat něco menšího nemá smysl.“

„Dobře... ale co tady ti lidé dělají?“

„Pracují pro nás.“

„Hm... nechápu, co by z toho měli. Doufám, že...“

„Ne,“ zarazil ji. „Takové hlouposti si ani nemysli. Pamatuješ na rybáře Barra? Byl prvním člověkem, který s námi žil. Ale nezůstal jediný. Může být řada důvodů, proč se tak lidé rozhodnou. Pochopitelně dostávají za svou práci odměnu.“

„A čím jim platíte? To už máte i peníze?“

„To zrovna ne. Stříbro a zlato. V okolí žijí kovkopové, kteří nám platí podíl.“

„Takže je vydíráte. Jak byste jim mohli pomoci?“

„Jednoduše, vlkodlačko. My totiž stříbro a zlato vidíme zřetelně, i když je lidským zrakům skryto. Dokonce

i tehdy, když je kousek pod zemí nebo ve vodě v nano-sech písku. Ukážeme jim, kde ho je nejvíc. Stříbro je pro nás jedovaté stejně jako pro tebe, ale do dlaně ho vzít mohu. My jim pomáháme ty kovy odkrývat a oni nám odevzdávají podíl. Třetinu toho, co vykutají. I tak mají víc, než kdykoliv předtím. Krom toho je chráníme před lupiči.“

„Koukám, že jste se řádně polidštili. Není to tak dlouho, co jste běhali nazí po lesích, a teď máte domy, šaty, šperky... Hele, jak vůbec přes den vidíte ty svoje sruby? Vždyť jsou ze starého dřeva.“

„Ne tak docela. Vidíš ty svazky prutů na rozích a veřejích? Ty jsou čerstvě nařezané. Čas od času je měníme. A petlice a úchyty jsou ze zlata. I uvnitř máme věci úplně nebo částečně ze zlata. Třeba rohy stolů. Tady nikdo nekrade. Ale máš pravdu. Většinou kikumor určité lidské touhy zůstaly a já a Lilit jsme se, abych tak řekl, přizpůsobili. Co se týče těch šperků, máme tady i zlatníka, což je pochopitelně člověk. Práce s ohněm zkrátka není naše záliba. Ptala ses, proč nám ti lidé slouží. Tak zrovna ten zlatník má více důvodů. Krom toho, že za svou práci dostane dobře zapláceno, ho tady nikdo neokrade. Je tu v bezpečí.“

„Takže... vy vůbec těm lidem nepijete krev?“

„To jsem přece neřekl. S jejich souhlasem...“

„Ne, ne, ne, radši to nech být. Nechci to vědět.“

Vešli do jednoho z domů. Uvnitř seděla Lilit. Již dávno to nebyla ta divoká, rozcuchaná holčička v ošuntělých šatech. Měla na sobě dlouhou bílou řízu, pod řadry přepásanou páskem ze zdobené kůže, na šíji náhrdelník ze zlatých řetízků, v němž se skvěl šperk složený z drobných

granátů. Bílé vlasy měla vyčesané vzhůru, uzel sepyjat bronzovou sponou. Byla prostě nádherná.

Když spatřila svého bratra, vrhla se bez zábran k němu, vtiskla se mu vášnivě do náruče a líbala jej. Khan jí to bez rozpaků oplatil. A Kroanu bodl osten žárlivosti. Nebyla na to připravená. Více než rok se s Khanem scházeli v místě, kde se setkali poprvé, nebo ve starém srubu, ve kterém žila kdysi s Kristomem. Po celou tu dobu si nepřipouštěla myšlenku, že Khan v této oblasti života neuznává věrnost. Krom toho jí nikdy nic neslíbil. Kroanu však miloval tak prudce a žhavě, že vážně začala mít dojem, že je jedinou ženou v jeho životě. Nyní ji napadlo, že není. A zvlášť to platí v případě Lilit.

Ty mizero! S kým vším si to rozdáváš, když nejsi se mnou? Máš jenom ji... anebo jich je víc? Ale má cenu ti to říkat? Vždyť ani nechápeš, proč bych na tebe měla žárlit. A kdybych já spala s jinými muži, určitě by ti to bylo jedno. Možná to udělám... ne, neudělám. Udělala bych to lidskému chlapovi, to by byla dobrá pomsta. U tebe to nemá smysl, když je ti to fuk. Tak co mám dělat? Rozejít se? Na to tě příliš miluju. A měl jsi pravdu. Dal jsi mi vášeň a chuť žít, rozbušil jsi mi srdce a rozproudil krev v žilách.

Odvrátila se od líbající se dvojice a prohlížela si vnitřek srubu. Až na to, že tu bylo málo nádob, se to podobalo jejímu domovu, v němž žila v Údolí zrození. Stěny ověšené kožešinami a zbraněmi, bytelný stůl z borového dřeva, pěkně vyřezávané židle a široké lože kryté vyšívánými houněmi. Kroanu znovu napadla otázka, co vše se na té posteli už odehrálo. *Do háje, přestaň na to myslet. To je přece k ničemu. Buď mu dej vale, nebo se s tím smiř.*

Až nyní si povšimla dívky s bílými vlasy, jež seděla v rohu na stoličce a zírala na ni. Vypadala snad na deset nebo jedenáct let. Na sobě měla purpurovou sukni a halenku stejné barvy. Pak se usmála, odkrývající ostré špičky. S Kroanou to trhlo. Nečekala, že by to mohla být kikimora. Prohlížela si pozorně rysy v její tváři a vše jí došlo ve stejném okamžiku, kdy to Lilit vyslovila nahlas: „To je má dcera.“

„To jsem tušila,“ vypravila ze sebe užasle Kroana. „Tak se to přece podařilo. Koukám, že roste hodně rychle. A otec?“

„Je moje,“ ozval se Khan.

„Jak to můžeš vědět?“ zeptala se uštěpačně vlkodlačice. „Pochybuji, že by tvá sestra byla jiná, než ty. Ani lidé si otcovstvím nemohou být jisti.“

„Prostě to vím,“ odsekl. „Je to má krev.“

To Kroanu dorazilo. Chvíli jen stála jako opářená a potom prudce vyšla ven. Práskla za sebou dveřmi. Leč nevěděla, kam jít. Násilím zadržovala slzy, zhluboka oddychujíc. Kdosi vyšel za ní. Myslela si, že je to Khan, avšak byla to Lilit. Neříkala nic, jen vlkodlačici uchopila za ruku a vedla ji pryč. Kroana to nechápala, ale nechala se táhnout. Došly až za osadu na malý palouk v lese, kde usedly do trávy. Slunce se pomalu klonilo k obzoru a jeho svit, pronikající korunami stromů, posel louku zlatými mincemi. Horko dne již polevilo a bylo nádherně.

„Já tu krásu nevidím a nikdy jsem ji nezahlédla,“ promluvila tiše Lilit. „Vím o ní jen z vyprávění lidí. Za dne vidím pouze svět stínů. Vím, že vlkodlaci jsou schopni ho vnímat také, když jejich vlčí duch opustí tělo. Jenže i v tom je mezi námi rozdíl. My jsme i v polosvětě pány